

Una rialla de Salvador Espriu

per M.ª Teresa Esteve i Soley

Foto de Pau Barceló

Vaig descobrir l'obra literària de Salvador Espriu quan jo tot just feia batxillerat.

Era un dia qualsevol, de ja fa bastants anys, en unes representacions, al teatre Romea de Barcelona, de les obres "Ronda de Mort a Sinera" i "Primera Història d'Esther".

Recordo que vaig anar-hi molt encurosida perquè, tot i que havia sentit parlar molt de Salvador Espriu, jo no sabia, a penes, qui era aquell famós escriptor català. Recordo, com si fos ara, que no vaig entendre res de res. Sincerament. Ho confesso.

Ara bé, el que sí recordo i vull remarcar és que em va impressionar molt. No puc dir si va ser degut al muntatge escènic o bé a la llengua (jo aleshores estudiava en llengua castellana) i a l'obra li-

terària de l'autor.

A partir d'aquella data, però, no he deixat de llegir, escriure i estudiar la meua llengua catalana. Espriu havia semblat, indirectament, una llavor que, més endavant, "salvaria els mots", de manera senzilla i humil, de la nostra petita-gran pàtria.

Salvador Espriu va ser un dels més importants poetes nacionals de Catalunya (pensem que a Catalunya, n'hi ha d'altres de poetes nacionals) que es mantingué fidel a la seva llengua i al seu poble sense claudicar mai.

Ell, des del seu silenci, va continuar servint aquesta llengua prohibida.

Reclòs, allunyat de la vida pública, anava influenciant a totes aquelles generacions que més endavant havíem de passar per la Universitat i ens havíem d'empapar de llengua i literatura catalanes.

Al cap d'uns anys, per unes circumstàncies que no vénen al cas, vam anar, amb un meu amic i jo, a saludar-lo a casa seva.

Jo estava nerviosa.
De què parlarem? Què li direm?...
Què ens dirà?...
Ens rep molt amigablement.
Ens convida a seure i, amb aquella

PER A LA SENYORA

MARIA TERESA ESTEVE I SOLEY,

PERQUÈ SÀPLGA SEMPRE HARMONITZAR
LA SEVA FORMACIÓ UNIVERSITÀRIA
AMB UN INTENS I FECUND AMOR AL
SEU PETIT PAÍS.

SALVADOR ESPRIU.

"QUIN PREU? LA VIDA.
SI VOUBES PAGAR-LO,
EA SALVAR-EL."

BARCELONA, DEU DE FEBRER DE 1980.

senzillesa d'home intel·ligent, enceta una conversa cordial i planera.

Vam parlar de la mort, evidentment. La teníem tots dos a flor de pell. La mort d'uns éssers estimats, familiars... però vam parlar de la mort de la pàtria perduda...

Deia: "...els joves, els qui us dediqueu a l'estudi de la nostra llengua catalana heu de mantenir un intens i fecund amor al nostre petit país..."

Espriu, però, no sempre estava seriós sinó que també "somreia" quan veia que algú ironitzava sobre un personatge característic d'una obra seva. Sobretot quan, de sobte, vaig imitar-li un dels títols de la "Teoria de Crisant" que diu així: "...som els millors, som els millors...". Va fer una rialla. Aquella rialla bondadosa que et queda clavada just el el front.

Ens vam despedir amb la promesa que ens retrobaríem algun dia.

Sí.

Dissabte passat, la tarda de l'enterrament, ens retrobàvem, de nou. Allà, al cementiri de Sinera. Entre el cel i la mar blava.

La lluna i una estrella.

fd **FILATELIA
DOMFIL**
SEGELLS I
MONEDES PER A
COL·LECCIONS

Sant Antoni, 3
Tels. 725 87 79 - 725 29 18

FOTO ESTUDI
GRAMMA

Material fotogràfic. Fotos de
galeria i carnets. Fotocòpies.
Corominas, 139 - Tel. 725 28 64
SABADELL